

Слова Жыцця на верасень 2012

«Кожны, хто п'е гэтую ваду, зноў адчуе прагу. А хто б піў ваду, якую Я дам яму, не зазнае смагі навекі; а вада, якую дам яму, стане ў ім крыніцай вады, якая цячэ ў жыццё вечнае» (Ян 4, 13–14)

У размове з самаранкаю каля Якубавай студні — сярод евангельскіх апавяданняў гэта сапраўдная перліна! — Езус кажа пра ваду як пра найпрасцейшы спажытак, найбольш жыццядайны, найбольш пажаданы сярод людзей, звыклых да жыцця ў пустыні. Не трэба доўга тлумачыць, каб зразумець, чым ёсць вада.

Вада з крыніцы службыць нашаму зямному жыццю, а вада, пра якую кажа Езус, дае нам жыццё вечнае.

Як пустыня квітнее пасля шчодрара дажджу, так і зерне, пасеянае ў нас падчас хросту, можа расквіцнець толькі тады, калі будзе арошана словам Божым. Мы ўзрастаем, даем новыя парасткі, набываем выгляд дрэва альбо прыгожае кветкі таму, што атрымліваем жывую ваду Слова, якая абуджае жыццё і падтрымлівае яго ў вечнасці.

«Кожны, хто п'е гэтую ваду, зноў адчуе прагу. А хто б піў ваду, якую Я дам яму, не зазнае смагі навекі; а вада, якую дам яму, стане ў ім крыніцай вады, якая цячэ ў жыццё вечнае».

Слова Езуса скіравана да ўсіх нас, сасмаглых і ўсведамляючых слабасць свайго духа, але адчуваючых гарачыню прагнення таго, чым ёсць гэтая агульная патрэба — напіцца з крыніцы сапраўднага жыцця і вялікіх чалавечых каштоўнасцяў.

Па сутнасці, Езус звяртаецца да ўсіх сучасных мужчын і жанчын, паказваючы, дзе можна знайсці адказы на свае пытанні і поўнае насычэнне прагненняў.

Будзем жа старацца ўсё больш чэрпаць з Ягоных словаў і дазволім, каб Ягоны зварот насычаў нас.

Якім чынам?

Евангелізуючы нанова сваё жыццё, супастаўляючы яго са словамі Евангелля, старайцеся мысліць думкамі Езуса і любіць Ягоным сэрцам.

У кожную хвіліну, калі стараемся жыць Евангеллем, мы п'ем па кроплі гэтую жывую ваду.

Кожны жэст любові да нашых бліжніх з'яўляецца глытком гэтай вады.

Сапраўды так, бо гэтая вада, такая жывая і каштоўная, мае надзвычайную ўласцівасць выцякаць з нашых сэрцаў заўсёды, калі мы адкрываем іх з любові да ўсіх. Гэта крыніца Бога, якая дае ваду ў такой ступені, у якой яе глыбокі струмень — праз маленькія альбо вялікія ўчынкi любові — наталяе прагненні іншых.

**«Кожны, хто п'е гэтую ваду, зноў адчуе прагу. А хто б піў ваду, якую Я дам яму, не
азнае смагі навекі; а вада, якую дам яму, стане ў ім крыніцай вады, якая цячэ ў
жыццё вечнае».**

Зразумейце яшчэ, што гэтую жывую ваду, якую мы чэрпаем ад Бога, прысутнага ў нас саміх, мы павінны аддаваць, каб ніхто не цярпеў ад смагі.

Часам дастаткова аднаго слова, аднае ўсмешкі, нейкага знаку салідарнасці, каб поўнасцю аднавіць у кагосьці пачуццё годнасці, задавальнення, дадаць крыху радасці. І калі мы будзем аддаваць гэта паслядоўна, то крыніца супакою і жыцця будзе струменіцца шторааз больш шчодро і ніколі не вычарпаецца.

Ёсць яшчэ адна адкрытая нам таямніца Езуса адносна студні без дна, з якой чэрпаем. Калі двое ці трое збіраюцца ў Ягонае Імя і любяць адзін аднаго Ягонаю любоўю, то Ён ёсць сярод іх. Менавіта тады мы адчуваем сябе вольнымі, аб'яднанымі, поўнымі святла, а з нашага нутра выцякаюць струмені жывой вады. Вада, што струменіцца і нясе нас у вечнасць, — гэта абяцанне Езуса, якое споўніцца, бо паходзіць ад Яго, які жыве сярод нас.

К'яра Любіч,
«Nowe Miasto» 2002/1